ฉันคิดว่าต้องยุติเรื่องทั้งหมดเสียที

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมามันก็ค้างอยู่อย่างนั้น ประทับแน่นฝังลึก ครอบงำฉันจนกระทั่งกำจัดออกไปไม่ได้ ฉันหยุดคิดไม่ได้จริง ๆ มันอยู่ในหัวตลอดต่อให้ไม่ได้นึกถึงก็ตาม ฉันคิดเรื่องนี้ทั้งยามกินยามนอน ความคิดที่ว่านี้อยู่กับฉันเสมอ อยู่ในความฝันและยังคงอยู่เมื่อฉันลืมตาตื่น

ฉันเพิ่งเริ่มคิดเมื่อไม่นานมานี้ แต่กลับรู้สึกเหมือนเป็นเรื่องเดิม ๆ ฉันเริ่มคิดเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันแน่นะ เป็นไปได้ไหมว่าฉันไม่ได้คิดด้วยซ้ำ และที่จริงแล้วความคิดที่ว่านี้ถูกฝังอยู่ในสมองตั้งแต่แรก สิ่งที่เรารับรู้มานานแค่ยังไม่เคยสื่อสารออกมาย่อมไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ถูกไหม ลึก ๆ ฉันอาจจะรู้มานานแล้วแต่ไม่ยอมรับ ไม่ยอมรับแม้รู้ดีว่าเรื่องระหว่างเราจะดำเนินมาถึงจุดจบ

SAMPLE

เจคเคยพูดว่า “บางครั้งความคิดก็ใกล้เคียงกับความจริงมากกว่าการกระทำ เราจะพูดหรือทำอะไรก็ได้ แต่เราแสร้งกลบเกลื่อนความคิดไม่ได้”

เราแสร้งกลบเกลื่อนความคิดไม่ได้ และฉันกำลังคิดเรื่องนี้อยู่

มันทำให้ฉันกังวลขึ้นมาจริง ๆ เพราะฉันน่าจะรู้อยู่แล้วสิว่าเราจะลงเอยแบบไหน ตอนจบของเรื่องอาจจะถูกกำหนดไว้แล้ว

SAMPLE

ถนนแทบไม่มีรถคันอื่น แถวนี้ช่างร้างว่างเปล่าและเงียบสงัด เงียบเหงากว่าที่คิดไว้ มีอะไรต่อมิอะไรให้ดูตลอดทาง ท้องฟ้า ต้นไม้ ทุ่งนา รั้ว ถนนและไหล่ทางขรุขระ แต่แทบไม่มีผู้คน หรือตึกรามบ้านช่องโผล่ให้เห็น

"อยากแวะซื้อกาแฟสักหน่อยไหม"

"ไม่ต้องหรอก" ฉันบอก

"โอกาสสุดท้ายแล้วนะ เลยตรงนี้ไปจะมีแต่ทุ่งนาแล้ว"

เมื่อไปถึงบ้านเกิดของเจคฉันจะได้เจอพ่อแม่เขาเป็นครั้งแรก เจคเป็นแฟนของฉัน เราเพิ่งคบกันไม่นาน และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เราเดินทางไกลด้วยกัน แต่แปลกที่ฉันกลับรู้สึกเหมือนเคยผ่านเรื่องแบบนี้มาแล้ว เหมือนเคยเจอความสัมพันธ์แบบนี้ เคยรู้จักเขา และเคยผ่านเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างเรา

SAMPLE

ที่จริงฉันควรจะตื่นเต้นเพราะได้ทำอะไรหลายอย่างด้วยกันเป็นครั้งแรก แต่ฉันกลับไม่ตื่นเต้นเลย ไม่รู้สึกแบบนั้นสักนิด

"ฉันไม่อยากได้กาแฟ แล้วก็ไม่อยากกินอะไรด้วย" ฉันย้ำอีกครั้ง "ตอนมื้อค่ำจะได้กินเยอะหน่อยไง"

"อาหารคงไม่เยอะนักหรอกนะ ช่วงหลังแม่ผมเหนื่อย ๆ"

"แม่คุณไม่ว่าอะไรใช่ไหมที่ฉันมาด้วย"

"ไม่หรอก แม่น่าจะดีใจด้วยซ้ำ แม่ต้องยินดีอยู่แล้ว พ่อแม่ผมอยากเจอคุณจะแย่"

"แถวนี้มีแต่โรงนาเนอะ"

ฉันไม่ได้เห็นโรงนาเยอะขนาดนี้มาหลายปีแล้ว หรือนี่อาจจะเยอะที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นด้วยซ้ำ ทุกอย่างเหมือน ๆ กันไปหมด วัว ม้า แกะ ทุ่งนา โรงนา และท้องฟ้ากว้างใหญ่

"ข้างทางไม่มีเสาไฟฟ้าเลย"

"ถนนเส้นนี้มีรถผ่านไม่มาก ติดตั้งเสาไฟก็ไม่คุ้ม" เขาพูด "คุณน่าจะสังเกตเห็นอยู่แล้วนี่"

"ตอนกลางคืนคงมืดน่าดู"

"ใช่"

• • •

SAMPLE

ฉันรู้สึกเหมือนรู้จักเจคมานานเกินจริง เราคบกันมาได้...หนึ่งเดือนแล้วใช่ไหม หรืออาจจะหกถึงเจ็ดสัปดาห์นี่แหละ ที่จริงฉันน่าจะรู้สึกว่านานแค่ไหนกันแน่ เอาเป็นว่าเจ็ดสัปดาห์ก็แล้วกัน เราเข้ากันได้ดีมาก เรียกว่าเราผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง ฉันไม่เคยรู้สึกผูกพันกับใครแบบนี้มาก่อน

ฉันหันไปหาเจค พลางยกขาซ้ายขึ้นมานั่งทับบนเบาะนั่ง "คุณเล่าเรื่องฉันให้พ่อแม่ฟังเยอะไหม"

"ก็เยอะพอควร" เขาพูดแล้วเหลือบมองฉันแวบหนึ่ง ฉันยิ้มให้สายตาคู่นั้น ฉันชอบเขามาก

"คุณเล่าอะไรให้พ่อแม่ฟังบ้างล่ะ"

"ผมบอกว่าบังเอิญเจอสาวสวยแต่ดื่มจัดไปหน่อย"

"พ่อแม่ฉันยังไม่รู้เลยว่าคุณเป็นใคร" ฉันบอก

เขานึกว่าฉันล้อเล่น แต่มันคือเรื่องจริง พ่อแม่ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามีตัวตน ฉันไม่เคยเล่าเรื่องเจค ไม่เคยบอกว่าฉันมีแฟน แต่คิดอยู่เหมือนกันว่าน่าจะบอกพ่อแม่สักหน่อย ที่จริงฉันมีโอกาสบอกตั้งหลายครั้งแต่ไม่ได้พูดสักที

เจคทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่เปลี่ยนใจ เขาเอื้อมมือมาเร่งเสียงวิทยุให้ดังขึ้นอีกหน่อย เราหมุนหาคลื่นอยู่นาน แต่มีเพียงสถานีเพลงคันทรีเท่านั้นที่เปิดเพลง แถมเปิดแต่

SAMPLE

เพลงเก่า ๆ อีกต่างหาก เขาพยักหน้าตามจังหวะและฮัมตามไปด้วยเบา ๆ

"ไม่เคยได้ยินคุณฮัมเพลงมาก่อน" ฉันพูด "คุณนี่เก่งใช้ได้นะ"

พ่อแม่ฉันคงไม่มีวันได้รู้เรื่องเจค ตอนนี้พวกเขายังไม่รู้ แล้วพอเรื่องจบฉันก็คงไม่เล่าย้อนหลัง ความคิดนี้ทำให้ฉันเริ่มไม่สบายใจระหว่างนั่งอยู่ในรถที่วิ่งไปตามถนนว่างโล่งมุ่งสู่ไร่ของพ่อแม่เขา ฉันรู้สึกเห็นแก่ตัวที่คิดถึงแต่ตัวเอง ฉันน่าจะบอกเจคว่าคิดอะไรอยู่ แต่มันไม่ใช่เรื่องที่จะพูดได้ง่าย ๆ เพราะถ้าเผยความในใจเมื่อไหร่ฉันจะย้อนอดีตกลับคืนไม่ได้อีก

ฉันตัดสินใจแล้ว อีกทั้งมั่นใจว่าจะต้องยุติเรื่องทั้งหมด เมื่อคิดได้อย่างนี้ฉันก็เริ่มเครียดน้อยลงกับการต้องไปเจอพ่อแม่ของเขา ฉันอยากรู้ว่าพวกเขาเป็นคนยังไง แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกผิด เจคคงเข้าใจว่าการที่ฉันยอมไปเจอพ่อแม่เขาแปลว่าฉันเริ่มจริงจังกับเขา เจคคงนึกว่าความสัมพันธ์ของเรากำลังคืบหน้า

เขานั่งอยู่ข้าง ๆ ฉันนี่เอง เขาคิดอะไรอยู่นะ ดูเขาไม่เอะใจสักนิด ผลจากการตัดสินใจครั้งนี้คงไม่ใช่เรื่องง่าย ฉันไม่อยากทำร้ายเขาเลย

SAMPLE

"ทำไมคุณรู้จักเพลงนี้ล่ะ ว่าแต่เราฟังเพลงนี้มาสองรอบแล้วใช่ไหมเนี่ย"

"นี่มันเพลงคันทรียอดฮิตเลยนะ ผมเป็นเด็กบ้านไร่ก็ต้องรู้จักอยู่แล้วสิ"

เขาไม่ได้ยืนยันว่าเราฟังเพลงนั้นมาสองรอบแล้วจริงหรือเปล่า สถานีวิทยุประสาอะไรกันเปิดเพลงซ้ำไปซ้ำมาภายในชั่วโมงเดียว แต่พักหลังฉันไม่ค่อยได้ฟังวิทยุ เดี๋ยวนี้สถานีวิทยุอาจจะเปิดเพลงซ้ำ ๆ จนเป็นเรื่องปกติ หรือไม่อย่างนั้นเพลงคันทรีโบราณก็อาจจะฟังดูเหมือนกันไปหมดสำหรับฉัน

• • •

ทำไมฉันถึงจำอะไรเกี่ยวกับการนั่งรถทางไกลครั้งสุดท้ายไม่ได้เลยนะ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าครั้งสุดท้ายคือเมื่อไหร่กันแน่ ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างแต่ไม่ได้เพ่งดูอะไรเป็นพิเศษ แค่มองอะไรฆ่าเวลาไปเรื่อยอย่างที่คนเรามักทำกันเวลานั่งรถ ทุกอย่างเคลื่อนผ่านไปเร็วเสมอเมื่อเราอยู่บนรถ

มันไม่ควรเป็นแบบนี้ เจคเล่าให้ฉันฟังหมดแล้วว่าทิวทัศน์ละแวกนี้เป็นยังไง เขารักพื้นที่แถบนี้และคิดถึงทุกครั้งที่อยู่ไกลบ้าน...โดยเฉพาะทุ่งนากับท้องฟ้า ฉันมั่นใจว่ามันคงสวยและสงบ

SAMPLE

เงียบตามที่เขาเล่า แต่ก็บอกยากเหมือนกันเมื่อนั่งอยู่ในรถที่แล่นฉิวอย่างนี้ สายตาฉันพยายามเก็บภาพทุกอย่างให้เร็วที่สุด

เมื่อขับมาถึงที่ดินร้างแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านไร่ที่ผุพังจนเหลือแต่โครง เจคบอกว่ามันถูกไฟไหม้ไปตั้งแต่สิบปีก่อน มีโรงนาโทรม ๆ หลังหนึ่งอยู่หลังบ้าน แล้วก็มีชิงช้าตั้งที่สนามด้านหน้า แต่แทนที่จะเก่าและขึ้นสนิมมันกลับดูใหม่จนผิดสังเกตอย่างกับไม่ใช่ชิงช้าที่ตากแดดตากลมมานาน

"ทำไมชิงช้ายังใหม่อยู่ล่ะ" ฉันถาม

"ว่าไงนะ"

"บ้านไร่ที่ไฟไหม้นั่นน่ะ ไม่มีใครอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ"

"ถ้าหนาวบอกผมนะ คุณหนาวหรือเปล่า"

"เปล่า" ฉันพูด

กระจกหน้าต่างรถเย็นเฉียบ ฉันเอนศีรษะพิงกระจก รู้สึกถึงแรงสะเทือนของเครื่องยนต์และแรงกระแทกจากหลุมบ่อบนถนน ความรู้สึกตอนนี้จึงไม่ต่างกับการนวดสมองอย่างนุ่มนวลเหมือนการสะกดจิต

ฉันจะไม่บอกเขาหรอกว่าฉันกำลังสลัดเรื่องสายนิรนามทิ้งจากสมอง คืนนี้ฉันอยากลืมเรื่องมิสคอลล์ประหลาด ๆ กับข้อความเสียงจากคนคนนั้น อีกเรื่องคือฉันพยายามไม่มองเงาตัวเองในกระจก เพราะวันนี้เป็นวันไม่ส่องกระจกของฉันเอง...

SAMPLE

เหมือนวันที่ฉันพบเจคครั้งแรก ฉันได้แต่เก็บงำเรื่องพวกนี้ไว้ในใจ

เราเจอกันในคืนแข่งขันเกมตอบปัญหาในผับที่เป็นแหล่งรวมตัวของเด็กมหาวิทยาลัย ตามปกติฉันไม่ค่อยไปที่ร้านนั้นเพราะฉันเรียนจบแล้ว แถมบรรยากาศในผับแห่งนั้นยังทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองแก่ ฉันไม่เคยสั่งอาหารที่นั่นมากินด้วยซ้ำ ส่วนรสชาติเบียร์สดก็อย่างกับกินฝุ่นเข้าไป

คืนนั้นฉันไม่ได้ตั้งใจจะไปหาคู่เดต แค่มานั่งเล่นกับเพื่อนพลางจิบเบียร์คุยกันเฉย ๆ มากกว่า เราสองคนไม่สนใจเกมตอบปัญหาอะไรนั่นด้วยซ้ำ

เพื่อนคงอยากให้ฉันเจอหนุ่มสักคนจึงลากฉันไปที่นั่น เธอไม่ได้พูดออกมาตรง ๆ แต่ฉันเชื่อว่าเธอตั้งใจอย่างนั้น เจคกับเพื่อน ๆ ในทีมของเขานั่งอยู่ที่โต๊ะติดกับเรา

ใจฉันไม่ได้อยู่กับเกมตอบปัญหา มันก็ดูสนุกดี แต่ไม่ใช่แนวฉัน ตามปกติฉันชอบไปร้านที่นั่งสบายกว่านี้ ไม่ก็ดื่มอยู่ที่บ้าน อย่างน้อยเบียร์ที่บ้านก็ไม่ได้รสชาติเหมือนฝุ่น

ทีมของเจคชื่อทีม*ขนคิ้วของเบรจเนฟ* “เบรจเนฟนี่ใครเหรอ” ฉันถามเขาหลังจากเราคุยกันมาพักหนึ่ง เราแทบจะตะโกนใส่กันเพราะเสียงดนตรีในร้านดังสนั่น

SAMPLE

"วิศวกรโลหการในยุคโซเวียตน่ะครับ เขาทำงานอยู่ในอุตสาหกรรมเหล็กช่วงที่เศรษฐกิจโซเวียตซบเซา คิ้วเขาหนาฟูอย่างกับตัวบุ้งเลยล่ะ"

ทีนี้มาว่ากันด้วยเรื่องชื่อทีมของเจค ฟังเผิน ๆ เหมือนชื่อที่ตั้งเล่นขำ ๆ แต่ที่จริงพวกเขาอยากอวดภูมิเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตมากกว่า เจอเรื่องทำนองนี้ทีไรฉันอดหมั่นไส้ไม่ได้ทุกที

ชื่อทีมที่เหลือต่างก็มาแนวเดียวกัน หรือไม่งั้นก็เป็นชื่อทะลึ่งตึงตังไปเลย อย่างอีกทีมที่ชื่อว่า*ดีดเด้งปรับเอนได้!*

ฉันบอกเจคว่าไม่ค่อยชอบเกมตอบปัญหาโดยเฉพาะเวลาอยู่ในที่แบบนี้ แต่เขาบอกว่า "มันก็คือการมาอวดภูมิกันนั่นแหละครับ ทุกคนอยากชนะแต่แกล้งทำเหมือนมาเล่นแค่สนุก ๆ"

เจคไม่ใช่คนเด่นสะดุดตา เขาดูดีเพราะต่างจากคนอื่นนี่แหละ เขาไม่ใช่ผู้ชายคนแรกที่ฉันสังเกตเห็นในคืนนั้น แต่กลับเป็นคนที่น่าสนใจที่สุด ตามปกติฉันก็ไม่ชอบอะไรที่ดูเนี้ยบเกินไปอยู่แล้ว เขาดูแปลกแยกจากคนในกลุ่มเล็กน้อย เหมือนถูกลากมาด้วยเพราะเพื่อน ๆ ต้องพึ่งเขาเพื่อแข่งเกมนี้ ฉันประทับใจเขาในทันทีเลยล่ะ

เขาเป็นคนตัวสูงเก้งก้าง แถมรวม ๆ แล้วดูไม่มีอะไรเข้ากันเลยสักอย่าง ฉันชอบโหนกแก้มสูงของเขาตั้งแต่แรกเห็น

SAMPLE